

AUTORKA SÉRIE UPÍRSKA AKADEMIA

RICHELLE MEAD

DIAMANTOVÝ
DVOR

DIAMANTOVÝ
DVOR

RICHELLE MEAD
je autorka týchto kníh:

séria *Diamantový dvor*

DIAMANTOVÝ DVOR

séria *Upírska Akadémia*

UPÍRSKA AKADÉMIA

MRAZIVÝ BOZK

TIEŇOM POBOZKANÁ

KRVAVÝ SLUB

SPÚTANÉ MÁGIU

POSLEDNÁ OBEŤ

RICHELLE MEAD

DIAMANTOVÝ
DVOR

sloart

Copyright © 2016 Richelle Mead

Translation © Nadežda Samoľová 2016

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2016

ISBN 978-80-556-2511-9

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu

Richelle Mead: The Glittering Court,

ktorý vyšiel vo vydavateľstve Razorbill,

an Imprint of Penguin Random House, New York 2016,

preložila Nadežda Samoľová.

Zodpovedná redaktorka Andrea Cséfalvay Kopernická

Editor Erik Fazekaš

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2016.

Obálka Pavel Zeleňák

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

Jay,
vyzerá, že som to rozlúštila.

PRVÁ KAPITOLA

UKRADNÚŤ ŽIVOT NIEKOHO INÉHO SOM NIKDY NEMALA v pláne.

Na prvý pohľad by nikomu naozaj nenapadlo, že s mojím bývalým životom bolo niečo v neporiadku. Bola som mladá a zdravá. Rada som si myslela, že aj múdra. Patrila som k jednej z najurodzenejších rodín v Osfride. K rodine, ktorej korene siahali až k zakladateľom tejto krajiny. Samozrejme, mohla som mať prestížnejší titul, keby šťastie našej rodiny nevyprchalo, ale aj to sa dalo poľahky napraviť. Jediné, čo som musela urobiť, bolo dobre sa vydať.

A práve tam sa začali moje problémy.

Potomkyňu Ruperta, prvého grófa z Rothfordu a veľkého hrdinu Osfridu, si väčšina šľachticov ctíla. Pred stáročiami pomohol vytrhnúť túto zem domorodcom a sformovať tak veľký národ, ktorému sa dnes tešíme. Ale, obzvlášť v týchto časoch, sa zopár šľachticov tešilo z nedostatku mojich finančných prostriedkov. Ostatné rodiny zápasili s osobnými finančnými krízami a krásna tvár s vysoko postaveným titulom už viac nepriťahovala takú pozornosť, ako kedysi.

Potrebovala som zázrak a potrebovala som ho rýchlo.

„Drahá, práve sa stal zázrak.“

Uprene som sa dívala na tapety so zamatovými reliéfmi v tanečnej sále a hlavou mi vírili pochmúrne myšlienky. Zažmurkajúc som svoju pozornosť obrátila na hlučný večierok a zamerala sa na blížiacu sa starú mamu. Hoci mala vráskavú tvár a biele vlasy, ľudia vždy poznamenali, akou bola lady Alice Witmoreová atraktívnou ženou. Súhlasila som, i keď som si nemohla nevšimnúť, že počas rokov, odkedy mi zomreli rodičia, zostarla viac. Ale v tejto chvíli jej tvár žiarila spôsobom, aký som u nej už nejaký čas nevidela.

„Čo, stará mama?“

„Dostali sme ponuku. *Ponuku*. Je všetkým, v čo sme dúfali. Mladý. Skutočné šťastie. Jeho rod je rovnako prestížny ako tvoj.“

Posledná zmienka ma prekvapila. Posvätnému Rupertovmu rodu sa sotva niekto vyrovnal. „Si si istá?“

„Pravdaže. Je to tvoj... bratranec.“

Nestávalo sa často, aby som sa nezmohla na slovo. Na okamih bol bratranec Peter jediným, na koho som bola schopná pomyslieť. Bol dvakrát taký starý ako ja – a ženatý. Podľa pravidiel dedičskej postupnosti ako jediný zdedí Rothfordský titul, ak zomriem bezdetná. Kedykoľvek bol v meste, zastavil sa u nás a spýtal sa, ako sa cítim.

„Ktorý?“ spýtala som sa nakoniec a trochu som sa upokojila. Termín „bratranec“ sa niekedy používal voľne a ak ste sa v rodostromoch pozreli dostatočne ďaleko, polovica osfridskej šľachty bola príbuzná s tou druhou. Takže sa mohla zmieňovať o ľubovoľnom počte mužov.

„Lionel Belshire, barón z Ashby.“

Pokrútila som hlavou. Nebol nikým, koho by som poznala.

Chytila ma pod pazuchu a ťahala smerom k opačnej strane tanečnej sály, pričom sme prekázli okolo niektorých z najmocnejších ľudí mesta. Boli zahalení do hodvábnych a zamatových šiat, skrášlení perlami a drahokamami. Celý strop nad nami pokrývali krištáľové lustre, akoby sa naši hostitelia snažili zatieniť hviezdy. Taký bol život medzi osfroskou šľachtou.

„Za starých čias sme boli s jeho starou mamou dámami v skupine vojvodkyne zo Samfordu. On je iba barón.“ Stará mama ku mne naklonila hlavu, aby mohla hovoriť tichšie. Všimla som si jej perlami zdobený klobúčik, síce v dobrom stave, ale už najmenej dva roky nemoderný. Naše peniaze mĺňala na moje oblečenie. „Ale jeho rod je stále dobrý. Jeho línia pochádza od jedného z Rupertových menej významných synov, hoci prepukol škandál, že by Rupert v skutočnosti nemusel byť jeho otcom. No jeho matka bola urodzená, takže tak či tak, sme kryté.“

Snažila som sa to celé spracovať, keď sme sa zastavili pred oknom, siahajúcim od podlahy až k stropu, s výhľadom na Harlington Green. Stáli pri ňom mladý muž a žena vo veku mojej starej mamy a tlmene sa rozprávali. Pri našom príchode obidvaja v horlivom záujme zdvihli zrak.

Stará mama mi pustila ruku. „Moja vnučka, grófka z Rothfordu. Moja drahá, toto je barón Belshire a jeho stará matka, lady Dorothy.“

Lionel sa sklonil, pobožkal mi ruku a jeho stará mama sa mi uklonila. No jej podriadenosť bola iba divadlo. Prenikavými očami preslédila každú jednu časť môjho tela. Ak by to slušnosť dovoľovala, myslím, že by mi skontrolovala aj zuby.

Keď sa Lionel narovnal, obrátila som sa k nemu. On bol ten, koho som mala odhadnúť. „Grófka, je mi potešením spoznať vás. Škoda, že sa tak nestalo skôr, keďže sme rodina. Potomkovia grófa Ruperta a tak.“

V kútiku oka som uvidela ako stará mama skepticky nadvihla obočie.

Venovala som mu zdráhavý úsmev, nie príliš úctivý, aby nezmenšil moje nadradené postavenie, ale stačil na to, aby si myslel, že ma jeho šarm znervóznil. Ten som, samozrejme, ešte len mala oceniť. Na prvý pohľad to mohlo byť všetko, čo hovorilo v jeho prospech. Tvár mal pretiahnutú a špicatú, pokožku sinavú. Očakávala by som aspoň rumenec, vzhľadom na dav tiel, ktorý vyhrial miestnosť. Prepadnuté úzke plecia pôsobili dojmom, že sa zrúti sám do seba. Hoci na ničom z toho nezáležalo. Záležalo len na logistike vydaja. Nikdy som nečakala, že sa vydám z lásky.

„Rozhodne so stretnutím meškáme,“ súhlasila som. „My všetci by sme mali absolvovať pravidelné Rupertove stretávky, na počesť nášho praotca. Dať všetkých dohromady a vyraziť na pikniky. Mohli by sme usporiadať beh na troch nohách, ako to robievajú vidiečania. Som si istá, že by som to dala aj v sukniach.“

Čumel na mňa bez žmurknutia a škriabal si zápästie. „Potomkovia grófa Ruperta sú roztrúsení po celom Osfride. Nemyslím si, že by sa zhromaždenie tohto druhu dalo uskutočniť. A beh na troch nohách je nevhodný nielen pre šľachtu, také veci nedovoľujem robiť ani nájomcom svojich pozemkov. Vznešený Boh Uros nám dal dve nohy, nie tri. Naznačovať niečo iné je ohavnosť.“ Odmlčal sa. „V skutočnosti neschvaľujem ani preteky v zemiakových vreciach.“

„Samozrejme, máte pravdu,“ povedala som, úsmev stále na tvári. Stará mama vedľa mňa si odkašľala.

„Barón je veľmi úspešný v produkcii jačmeňa,“ povedala so strojenou veselosťou. „Celkom možné, že najúspešnejší v krajine.“

Lionel si poškriabal ľavé ucho. „Mojí nájomcovia premenili viac ako osemdesiat percent pôdy na jačmeňové polia. Nedávno sme kúpili nové pozemky a aj tie teraz prekvitajú úrodou. Jačmeň tak ďaleko ako len oko dovidí. Akre a akre. Dokonca som prinútil aj svoje služobníctvo na obidvoch statkoch, aby raňajkovali jačmeň. Na posilnenie morálky.“

„To je... veľa jačmeňa,“ povedala som. Začala som ľutovať jeho nájomcov. „No, dúfam, že im raz za čas dovolíte luxus. Ovos. Žito, pre pocit exotiky.“

Do tváre sa mu vrátil rozpačitý výraz, keď si poškriabal pravé ucho. „Prečo by som to robil? Jačmeň je naše živobytie. Nech si to len pamätajú. Sám sa držím v rovnakom štandarde – dokonca vyššom, keď dbám na to, aby bola porcia jačmeňa zahrnutá v *každom* z mojich jedál. Je to dobrý príklad.“

„Ste mužom ľudu,“ povedala som. Pozrela som sa na okno za ním, zvažujúc, či by som z neho mohla vyskočiť.

Padlo trápne ticho a lady Dorothy sa ho snažila vyplniť. „Keď už hovoríme o statkoch, dozvedela som sa, že ste len nedávno predali *posledný*.“ A bolo to tu, pripomienka našej finančnej situácie. Stará mama sa ponáhľala chrániť našu česť.

„Nepoužívali sme ho.“ Zdvihla bradu. „Nie som blázon, aby som míňala peniaze na prázdny dom a obyvateľov, ktorí bez dozoru lenivejú. Naš mestský dom tu v Osfre je oveľa pohodlnejší a sme blízko spoločnosti. Viete, túto zimu nás trikrát pozvali na dvor.“

„V zime, samozrejme,“ povedala lady Dorothy pohrdavo. „Ale letá v meste sú určite nudné. Obzvlášť, keď je toľko šľachty na vlastných statkoch. Keď sa vydáš za Lionela, budeš žiť na jeho Northshirskej usadlosti – kde žijem aj ja – a nič ti nebude chýbať. A môžeš si plánovať toľko spoločenských akcií, koľko len budeš chcieť. Pod mojím prísny dozorom, pravdaže. Je to pre vás skvelá príležitosť. Nechcela som vás uraziť, grófká, lady Alice. Vediete si tak dobre, že by nikto neuhádol vašu skutočnú situáciu. Ale som si istá, že to bude úľava, privyknúť si na lepšie pomery.“

„Lepšie pomery pre mňa. Lepší titul pre neho,“ zašomrala som. Kým sme sa rozprávali, Lionel si najprv škriabal čelo, potom vnútro ruky. Druhý záchvat prišiel po určitom čase a ja som sa snažila nečumieť. Čo sa dialo? Prečo sa toľko škriabal? A prečo sa škriabal po celom tele? Nevidela som žiadne vyrážky. Horšie bolo, že čím viac som ho pozorovala, tým viac som sa odrazu chcela škriabať aj ja. Musela som si zopnúť ruky, aby som to zastavila.

Neznositelná konverzácia pokračovala niekoľko ďalších minút, keďže naše staré mamy plánovali svadobný obrad, o ktorom som sa dozvedela len teraz. Lionel pokračoval v škrabaní. Keď sme sa konečne odtrhli, počkala som celých tridsať sekúnd, a potom som vyhrkla na starú mamu svoj názor.

„Nie,“ povedala som.

„Pst.“ Usmiala sa na viacero hostí, ktorých sme poznali, keď sme prechádzali k východu a povedala sluhovi nášho hostiteľa, aby nám obstaral koč. Hrýzla som v sebe slová, kým sme neboli samé v bezpečí jeho vnútra.

„Nie,“ zopakovala som, keď som sa ponorila do plyšového sedadla. „Jednoznačne nie.“

„Nebud' taká dramatická.“

„Nie som! Som pri zmysloch. Nemôžem uveriť, že si tú ponuku prijala bez toho, aby si sa so mnou poradila.“

„No, bolo to skutočne zložité vyberanie medzi touto a *mnohými ďalšími ponukami*.“ Môjmu uprenému pohľadu čelila vyrovnané.

„Áno, moja drahá, nie si tu jediná, kto si môže dovoliť byť drzá. Si však jediná, kto nás môže zachrániť pred možným krachom.“

„Kto je teraz dramatický? Lady Bransonová by ťa vzala do domácnosti svojej dcéry. Žilo by sa ti tam veľmi dobre.“

„A čo bude s tebou, kým sa mne bude žiť veľmi dobre?“

„Ja neviem. Nájdem si niekoho iného.“ Spomenula som si na príval hostí, ktorých som dnes večer stretla na večierku. „A čo ten obchodník? Donald Crosby? Počula som, že nahromadil celkom slušné bohatstvo.“

„Fuj.“ Stará mama si trela spánky. „Prosím ťa, prestaň hovoriť o tom zbohatlíkovi. Vieš, že mi to spôsobuje bolesť hlavy.“

Posmievala som sa. „Čo je na ňom zlé? Jeho biznis prudko vzrastá. A smeje sa všetkým mojim vtipom – čo je viac, ako sa dá povedať o Lionelovi.“

„Ty vieš, čo je zlé na *pánovi* Crosbym. Na tom večierku nemal byť. Neviem, na čo lord Gilman myslel.“ Odmlčala sa, keď sa koč zapotácal na diere v kamennej dlažbe. „Ako by sa tvoj vznešený predok Rupert cítil, keby si pomiešala jeho rod s takou obyčajnou krvou?“

Zastonala som. Vyzeralo to, akoby sme nemohli mať konverzáciu bez toho, aby sme nevzývali Rupertove meno. „Ja si myslím, že niekto, kto nasledoval svojho pána cez kanál, aby vybudoval impérium, by kládol poriadne veľký dôraz na zachovanie niečej sebaúcty. Nie predaj ju škriabajúcemu sa bratrancovi a jeho tyranskej starej matke. Spočítala si, koľkokrát povedala ‚pod mojím prísnyim dozorom‘, keď sme hovorili o budúcnosti? Ja áno. Päťkrát. Čo je sedemkrát menej, ako si Lionel poškriabal nejakú časť tela.“

Výraz starej mamy sa stal otráveným. „Myslíš si, že si prvé dievča, ktorému dohodli sobáš? Myslíš si, že si prvé dievča, ktoré má k tomu odpor? Romány a piesne sú plné príbehov o úbohých pannách v podobnej situácii, ktoré utiekli v ústrety skvelej budúcnosti. Ale to sú romány. Skutočnosť je taká, že väčšina dievčat v tvojej situácii... to vydrží. Nemôžeš urobiť nič iné. Nemáš kam ísť. Je to cena, ktorú platíme za svet, v ktorom žijeme. Za naše postavenie.“

„Moji rodičia by nikdy nechceli, aby som to vydržala,“ sťažovala som sa.

Jej oči sa zakalili. „Tvoji rodičia a ich ľahkovážne investície sú dôvodom, prečo sme v tejto situácii. Sme bez peňazí. Predaj statku Bentley nás udržal pri živote, aký sme vždy mali. Ale to sa zmení. A nebude sa ti to páčiť.“ Keď moje tvrdohlavé gánenie pokračovalo, dodala: „Celý život budú ľudia rozhodovať za teba. Zvykni si na to.“

Náš dom sa nachádzal v inej, ale rovnako exkluzívnej štvrti mesta, ako dom z večierka. Po našom príchode sa vyrojilo služobníctvo, aby nás obslúžilo. Pomáhali nám z koča, brali nám plášte a stóly. Mala som svoj vlastný zástup slúžok, ktoré ma sprevádzali do mojich izieb, aby mi odložili spoločenské šaty. Pozorovala som, ako vyhladili červené zamatové šaty s rozšírenými rukávami a zlatou výšivkou. Zave-

sili ich spolu s nespočítateľným množstvom ďalších šiat a keď odišli, pristihla som sa, ako uprene hľadím na bielizník. Toľko nášho chradnúceho majetku sa minulo na šaty, ktoré mi mali pomôcť zmeniť život k lepšiemu.

Môj život sa práve menil, ale k lepšiemu? V tom som bola skeptická.

A tak som s tým zaobchádzala, akoby to nebolo reálne. Rovnako som sa vyrovnala so smrťou mojich rodičov. Odmietala som uveriť, že ich už niet, aj keď som čelila hmatateľným dôkazom ich hrobov. Nebolo možné, že niekto, koho nadovšetko milujete, niekto, kto vo vašom srdci zaplní toľko miesta, už viac nie je na tomto svete. Snažila som sa presvedčiť samu seba, že jedného dňa prejdú dverami mojej izby. A keď som už tomu nemohla veriť, jednoducho som na to prestala myslieť.

Rovnako som sa vyrovnala s Lionelom. Vypustila som ho z mysle a pokračovala vo svojom živote, ako keby sa na tom večierku nič nestalo.

Keď jedného dňa prišiel list od lady Dorothy, musela som si znovu pripustiť jeho existenciu. Chcela potvrdiť dátum očakávaného sobáša. Čo očakávané nebolo, bol jej príkaz obmedziť personál našej domácnosti o polovicu a zbaviť sa väčšiny nášho majetku. *Nebudete ich potrebovať, keď prídete do Northshire*, písala. *Personál a položky, ktoré potrebujete, vám budú poskytnuté pod mojím príslym dozorom.*

„Och, sladký Uros,“ povedala som, keď som dočítala list.

„Neber meno božie nadarmo,“ vyštekla stará mama. Napriek jej ostrým slovám som z nej cítila napätie. Žiť pod rukou niekoho iného nebude ľahké ani pre ňu. „Ach. A Lionel ti poslal darček.“

„Darček“ bola debna zmesi jačmenných cereálií, ktoré jedol každé ráno, s poznámkou, že mi dajú chuť toho, čo má prísť. Chcela som veriť, že mal v úmysle vytvoriť slovnú hračku, ale úprimne, pochybovala som o tom.

Stará mama sa začala trápiť ako rozdeliť domácnosť, a ja som vyšla z miestnosti. A pokračovala som v chôdzi. Cez predný dvor som vyšla von. Vykročila som priamo cez bránu, ktorá chránila náš dom od hlavnej ulice a zachytila zmätený pohľad muža, ktorý ju obsluhoval.

„Moja pani, môžem vám s niečím pomôcť?“

Kývla som mu späť, keď sa začal zdvíhať. „Nie,“ povedala som. Neisto sa rozhladol. Nikdy ma nevidel opúšťať náš dom samotnú. Nikto nikdy. Také sa nekonalo.

Zmätok ho držal na mieste a mňa čoskoro pohltil ruch na ulici. Samozrejme, nebola to šľachta. Sluhovia, obchodníci, poslovia... všetko ľudia, ktorých práca pomáhala miestnym bohatým prežiť. Vpadla som do ich kroku, neistá, kam kráčam.

Bláznivo som si pomyslela, že by som to mohla skúsiť u Donalda Crosbyho. Vyzeral, že sa mu páčim, počas našej minútu trvajúcej konverzácie. Alebo som možno mala niekde hľadať príchod. Odísť z kontinentu a podmaniť si nejakého belzianskeho šľachtica. Alebo som sa len mohla stratiť v dave, o jednu anonymnú tvár viac, aby splynula v masách mesta.

„Môžem vám pomôcť, moja pani? Oddelili ste sa od vášho služobníctva?“

Očividne nie až takú anonymnú.

Ocitla som sa na rohu jednej z mnohých mestských obchodných štvrtí. Prihovoril sa mi starší muž, na chrbte niesol balíky, ktoré vyzerali priťažké na jeho drobnú stavbu tela.

„Odkiaľ viete, že som pani?“ vyhrkla som.

Uškrnul sa a ukázal chýbajúce zuby. „Vonku nie je veľa osamelých žien, oblečených ako vy.“

Rozhladla som sa a uvidela, že mal pravdu. Pre mňa boli moje fialové žakárové šaty neformálne, ale v mori nevýrazných rúch som v nich vyčnievala. Bolo tu zopár vysoko postavených nakupujúcich, ale obklopovalo ich verné služobníctvo, pripravené chrániť ich pred všetkými nežiadúcimi elementami.

„Som v poriadku,“ povedala som a pretlačila sa poza neho. Ale nedostala som sa ďaleko, a zastavil ma ďalší – mladý chlapec zdravej tváre, ten typ, ktorý si na živobytie zarába doručovaním správ.

„Potrebujete, aby som vás sprevádzal domov, moja pani?“ spýtal sa. „Tri medené a zbavím vás tohto všetkého.“

„Nie, ja...“ Nechala som svoje slová padnúť, ako keby sa mi niečo prihodilo. „Ja nemám žiadne peniaze. Nie pri sebe.“ Odchádzal a ja

som zavolala, „Počkajte. Tu.“ Stiahla som si perlový náramok a ponúkla ho. „Môžete ma vziať do kostola Svätého Vaiela?“

Oči sa mu pri pohľade na perly rozšírili, ale zaváhal. „To je príliš veľa, moja pani. Kostol je len cez Cunninghamskú ulicu.“

Vtísla som mu náramok do ruky. „Nemám poňatia, kde to je. Vezmite ma tam.“

Ukázalo sa, že kostol bol odtiaľ len tri bloky. Poznala som všetky hlavné oblasti Osfra, ale málo som vedela o tom, ako medzi nimi cestovať. Nikdy som to nepotrebovala vedieť.

Dnes neslúžili bohoslužby, ale hlavné dvere boli pootvorené, aby privítali každú dušu, ktorá potrebuje poradiť. Prekráčala som popri kostole a vstúpila na cintorín. Prešla som cez ľudový sektor, a cez krajšiu časť až k sektoru šľachty. Obkolesená tepanou železnou bránou bola viac naplnená pamätníkmi a mauzóleami, než obyčajnými náhrobkami.

Možno som nepoznala cestu ulicami Osfra, ale presne som vedela, kde sa na tomto cintoríne nachádza naše rodinné mauzóleum. Môj sprievodca čakal pri železnej bráne, kým som prešla k peknej, kamennej stavbe s nápisom RODINA WITMOREOVÁ. Nebola najväčšia, ale myslím si, že jedna z najkrajších. Môj otec mal rád všetky druhy umenia a my sme objednali znamenité rezby šiestich svätých anjelov na všetky vonkajšie steny.

Nemala som ako vstúpiť, nie bez predchádzajúcej dohody s farárom, preto som si sadla na schody. Prechádzala som prstami po menách vyrytých uprostred zoznamu na kamennom štíte: LORD ROGER WITMORE, ŠESTNÁSTY GRÓF Z ROTHFORDU A LADY AMELIA ROTHFORDOVÁ. Nad nimi bolo samostatne uvedené meno môjho starého otca: GRÓF AUGUSTUS WITMORE, PÄTNÁSTY GRÓF Z ROTHFORDU. Jedného dňa sa k nemu pridá meno mojej starej mamy a potom bude mauzóleum plné. „Ty si budeš musieť nájsť svoje vlastné miesto,“ povedala mi stará mama na pohrebe môjho otca.

Moja mama zomrela prvá, dostala jednu z tých mnohých chorôb, ktoré zúrili v chudobnejších častiach mesta. Rodičia radi obdarovávali dobročinné organizácie pre menej šťastných a stálo ich to životy.

V jedno leto ochorela mama, v nasledujúce otec. Ich charity sa rozpadli. Niektorí tvrdili, že moji rodičia boli svätí. Väčšina, že boli blázni.

Dávala som sa na veľké kamenné dvere, ktoré niesli reliéf slávnej Ariniel, strážkyne brány Urosa. Bola to skvelá práca, ale vždy som si myslela, že Ariniel bola spomedzi anjelov najmenej zaujímavá. Urobila iba to, že otvorila cestu ostatným a uľahčila im putovanie. Bola by radšej niekde inde? Alebo robila radšej niečo iné? Uspokojovalo ju žiť tak, aby ostatní mohli dosiahnuť svoje ciele, zatiaľ čo ona zostala v nečinnosti? Stará mama povedala, že za mňa vždy rozhodnú. Bola to cesta pre ľudí aj anjelov? Biblia sa nikdy nevenovala takýmto otázkam. Pravdepodobne boli rúhavé.

„Moja pani!“

Obrátila som sa od tej vyrovnanej tváre a zazrela mihnutie farby v bráne. Tri z mojich dám sa ponáhľali priamo ku mne. Ďaleko za nimi, pri vchode do kostola, som uvidela čakať náš koč. Okamžite ma obklopili.

„Och, moja pani, čo vám to napadlo?“ nariekala Vanessa. „Nesprávne sa ten chlapec nevhodne?“

„Musíte mrznúť!“ Ada mi prehodila cez plecيا hrubší plášť.

„Dovoľte, vyčistím vám lemovanie,“ povedala Thea.

„Nie, nie,“ povedala som tej poslednej. „Som v poriadku. Ako ste ma našli?“

Začali hovoriť jedna cez druhú, ale v krátkosti spozorovali moje zmiznutie a vypočúvali sluhu pri bráne nášho domu a v podstate každú osobu, ktorú som minula počas vychádzky. Očividne som urobila dojem.

„Vaša stará mama to ešte nevie,“ povedala Vanessa a pobádala ma dopredu. Bola z nich najbystrejšia. „Podme rýchlo späť.“ Skôr ako som spravila krok, pozrela som sa na anjela, späť na mená mojich rodičov. „*Zlé veci sa vždy udejú,*“ prezradil mi otec posledný rok svojho života. „*Neubránime sa tomu. Zvládneme ich podľa toho, ako im budeme čeliť. Dovoľíme im, aby nás rozdrvili, aby nás spravili zúfalými? Budeme im smelo čeliť a vydržíme bolesť? Preľstíme ich?*“ Spýtala som sa ho, čo to znamená preľstiteľ zlý vec. „*Budeš vedieť, keď príde čas. A keď príde, budeš musieť konať rýchlo.*“

DIAMANTOVÝ DVOR

Služobné neprestávali s hurhajom, dokonca ani v koči, cestou domov. „Moja pani, ak ste chceli ísť, mali ste nám dovoliť zorganizovať riadnu návštevu s duchovným,“ povedala Thea.

„Nerozmýšľala som,“ zašepkala som. Nechcelo sa mi vysvetľovať, ako mi list od lady Dorothy takmer spôsobil nervové zrútenie. „Potrebovala som vzduch. Rozhodla som sa, že sa len sama prejdem.“

Nedôverčivo na mňa hľadeli. „To nemôžete robiť,“ povedala Ada. „Nemôžete sa prechádzať sama. Vy... nemôžete nič robiť sama.“

„Prečo nie?“ Odsekla som, cítiac sa len trochu zle, keď cúvla. „Som šľachtičná. Meno mojej rodiny všade vzbudzuje rešpekt. Tak prečo by som sa nemohla slobodne pohybovať? Vybrať si čokoľvek chcem?“

Žiadna z nich neprehovorila a neprekvapilo ma, keď nakoniec odpovedala Vanessa: „Pretože ste grófka z Rothfordu. Nieкто s takým menom, aké máte vy, sa nemôže pohybovať medzi tými bez mena. A keď ide o to, kto ste, moja pani... no, to je niečo, čo si nikto z nás nevyberá.“

DRUHÁ KAPITOLA

UVEDOMILA SOM SI, ŽE MÔJ PRVÝ PRÍSTUP K ONEJ „ZLEJ veci“ prišiel s Lionelom: dovolila som jej, aby ma ničila. A tak som sa vtedy a tam rozhodla, že si zvolím ušľachtilejší, neoblomný postoj. Vydržím bolesť.

V nasledujúcich týždňoch som sa usmievala, žartovala a predstierala, akoby sa naša domácnosť nerozpadala. Zatiaľ čo služobníctvo pracovalo a strachovalo sa o svoju budúcnosť, ja som sa pokojne od-dávala povinnostiam náležiacim mladým šľachtickým. Maľovala som obrazy a rozmýšľala nad svadobnými šatami. Keď nám prišli návštevníci zablahoželať, usadila som sa s nimi a predstierala vzrušenie. Viackrát som počula, že našu dohodu označovali ako „šikovné spojenie.“ Pripomenulo mi to, keď som ako šesťročná s mamou sledovala svadobný sprievod princeznej Margrete.

Princezná sedela v koči, mávala a meravo sa usmievala, držiac sa za ruky s vojvodom z Lorandie, ktorého spoznala len pred týždňom.

„Vyzerá, akoby jej bolo trochu zle,“ povedala som vtedy.

„Nezmysel. A ak budeš mať šťastie,“ povedala mi mama, „urobíš rovnaké šikovné spojenie.“

Dovolila by toto moja mama, keby ešte žila? Dopadlo by to inak? Pravdepodobne. Veľa vecí by dopadlo inak, keby moji rodičia ešte žili.

„Moja pani?“

Zdvihla som zrak od plátna, ktoré som maľovala. Pole purpurových a ružových makov, kopírované od jedného z veľkých majstrov v Národnej galérii. Stál predom mnou sluha. Z tónu jeho hlasu som spoznala, že sa mi neprihovára prvý raz.

„Áno?“ spýtala som sa. Vyslovila som to trochu tvrdšie, ako som mala v úmysle. Ráno som sa pohádala so starou mamou pre prepustenie mojej obľúbenej kuchárky a stále ma to trápilo.

Uklonil sa, spokojný, že som mu konečne odpovedala. „Je tu pánska návšteva. On, no, Ada pre neho plače.“

Zažmurkala som, čudujúc sa, či som zle počula. „Prepáčte, aká návšteva?“

Thea a Vanessa sedeli vedľa mňa, zaneprázdnené šitím. Vzhliadli od svojej práce, rovnako zmätené.

Sluha sa rozpačito zahniezdil. „Sám tomu nerozumiem, pani moja. Ide o nejaké stretnutie, ktoré zorganizovala lady Bransonová. Zrejme pri tom mala byť, ale zdržali ju povinnosti. Usadil som ich do salónu a keď som sa vrátil, že ich skontrolujem, videl som, že Ada úplne hysterizuje. Myslel som si, že by ste to chceli vedieť.“

„Áno, určite.“

A to som si myslela, že dnes bude nudný deň.

Zdvihla som sa, ostatné dámy sa začali dvíhať so mnou, ale nástojila som, aby si sadli. Sledovala som sluhu do zadnej časti domu a spýtala sa: „Tušíte, prečo je tu tento takzvaný džentlmen?“

„Kvôli pracovnému miestu, domnievam sa.“

Pocítila som slabé bodnutie viny. Začalo sa znižovanie počtu zamestnancov a Ada bola jednou z prepustených dám z môjho sprievodu. Mohla som si ponechať len jednu. Lady Dorothy ma ubezpečila, že dámy, ktorými ich nahradila, vybrané pod jej prísny dozorom, sú príkladné, ale ja som si bola celkom istá, že ich hlavnou funkciou bude špehovať ma.

Cestou do salónu som uvažovala, čo mohlo spôsobiť túto neočakávanú rannú drámu. Lady Bransonová bola hlavnou dámou mojej starej mamy. Ak dohodla pozíciu pre Adu, predpokladala som, že to bolo slušné miesto a nie hodné zrútenia sa.

„Neboli to slzy radosti?“ spýtala som sa sluhu, pre istotu.

„Nie, moja pani.“

Vstúpili sme do miestnosti a naozaj, úbohá Ada tam sedela na gauči a vzlykala do dlaní. Muž, chrbtom ku mne ohnutý, sa ju neobratne snažil utešiť tľapkaním po pleci. Moje srdce ihneď zatvrdlo, keď som si pomyslela, čo za monštrum zavinilo jej plač.

„Lady Witmoreová, grófka z Rothfordu,“ oznámil sluha.

Vylakalo to oboch, Adu, aj jej hostá. Zdvihla tvár z dlaní, stále vzlykala, no podarilo sa jej vzpriamiť do malej poklony. Muž sa tiež